

Høringsuttalelse til utredningen «Det livssynsåpne samfunn» fra Enebakk kirkelige fellesråd

Generelt: Enebakk kirkelige fellesråd mener utvalget har gjort et grundig arbeid, som kan gi et godt grunnlag for videre utredning og lovgivning. Fellesrådet gir sin tilslutning til de åtte grunnleggende prinsippene for tros- og livssynspolitikken. Fellesrådet støtter også prinsippet om at staten skal føre en aktivt støttende tros- og livssynspolitik. Vi følger også utvalget i mange av de praktiske konklusjonene som trekkes, og finner ikke grunn til å gå nærmere inn på punkter hvor vi er enige med utvalget.

Enebakk kirkelige fellesråd mener imidlertid at utvalget på en del områder kommer med forslag som ikke tar nødvendig hensyn til den religiøse tradisjon og de verdier et stort flertall av folket står for. Religionsfrihet for alle betyr ikke at innarbeidede ordninger og tradisjoner nødvendigvis må avvikles. Det er ikke nødvendig å endre ordninger som fungerer godt i dag, og ikke bidrar til diskriminering.

Konkret vil Enebakk kirkelige fellesråd peke på følgende:

1. Til kap. 15: Majoriteten av befolkningen tilhører den kristne tro, og det store flertall av disse er medlemmer av Den norske kirke. På denne bakgrunn ser vi ikke behovet for å avvikle eller endre godt innarbeidede og velfungerende ordninger med fengselsprester, feltprester og sykehusprester. Det er viktig å legge til rette for at alle får en betjening i samsvar med sitt eget livssyn/sin egen tro. Det tror vi dagens ordning i hovedsak ivaretar, selv om det kan være behov for å ansette flere med ulik trosmessig bakgrunn. Vi mener det er statens (forsvarets/ fengselets/ sykehusets) oppgave å finansiere dette.
2. Til 15.8.2: Utvalget går inn for å avvikle ordningen med at prester går med dødsbudskap, og anbefaler at dette skal gjøres av politiet eller helsepersonell. Enebakk kirkelige fellesråd vil påpeke den kompetanse og erfaring prester har med slikt arbeid, og tror ikke dette uten videre kan erstattes av for eksempel politiet, som ofte har mange andre presserende oppgaver ved ulykker og kriser.

Utvalget påpeker behovet for inkluderende minnemarkeringer. Det er lang tradisjon for å bruke den lokale kirke for markeringer i forbindelse med ulykker og kriser i lokalsamfunnet. Slike markeringer kan ha ulik form, og menighetene legger gjerne til rette for at de skal være inkluderende, uansett livssyn. Vi vil advare mot at et nøytralitetsprinsipp drives så langt at man ikke kan videreføre denne tradisjonen. I svært mange lokalsamfunn vil det fortsatt oppleves som helt naturlig å samles i kirken når en tragedie inntreffer.

3. Til kap. 17: Enebakk kirkelige fellesråd støtter mindretallet i utvalget, som går inn for at tros- og livssynssamfunn beholder vigselfretten. Dette er det en svært lang
-

tradisjon for i Norge, og vi ser ikke at en slik ordning virker diskriminerende for noen. For dem som velger for eksempel en kirkelig vigsel, betyr det ofte mye at vigselen skjer i kirkens regi. Vi ser ingen grunn til at dette skal endres.

4. Til kap. 18: Vi ser ikke behovet for å overføre gravferdsforvaltningen fra Kirkelig fellesråd til kommunene. Svært mange steder er det fellesrådene som sitter med kompetanse og erfaring på dette område. De fleste gravplasser er i utgangspunktet kirkegårder, og nært knyttet til den lokale kirken. At samme instans ivaretar både gravplass og bygninger, er praktisk og en effektiv utnyttelse av arbeidskapasiteten til kirketjener/kirkegårdsansatte som ofte har kombinerte stillinger. All erfaring tilsier dessuten at den kirkelige gravferdsforvaltningen fungerer godt, også for dem som er medlemmer av andre tros- og livssynssamfunn.